द्वितीयामाह। "आ ते शुष्मो वृषभ एतु पश्चात्। औत्तराद्धरागा पुरस्तात्। आ विश्वतो अभि समेत्वर्वाङ्। इन्द्र द्युम्नꣳ सुवर्वद्धेह्यस्मे" इति। हे इन्द्र वृषभ श्रेष्ठ ते तव शुष्मो बलं पश्चादस्मत्तः पश्चिमभागे आ एतु आगच्छतु। तथैव उत्तरात् उत्तरभागेऽप्यागच्छतु। अधरात् अधरभागेऽप्यागच्छतु। पुरस्तात् पूर्व्वभागेऽप्यागच्छतु। विश्वतः सर्व्वेषु प्रदेशेषु अभि अस्मान् अभिलक्ष्य अर्वाङ् समीपवर्त्ती आसमेतु सम्यगागच्छतु। हे इन्द्र सुवर्वत् स्वर्गयुक्तं द्युम्नं धनम् अस्मे धेहि अस्मासु सम्पादय॥

तृतीयामाह।"प्रोष्वस्मै पुरो रथम्। इन्द्राय शूषमर्चत[१]। अभीकेचिदु लोककृत्। सङ्गे समत्सु वृत्रहा। अस्माकं बोधि चोदिता। नभन्तामन्यकेषाम्। ज्याका अधि धन्वसु" इति। अस्मै इन्द्राय अस्मेन्द्रस्य पुरो रथं रथस्य पुरोभागे शूषं बलं प्रोष्वर्चत प्रकर्षेण सुष्ठु पूजयत। कथं बलस्य पूजेति उच्यते। अयमिन्द्रो वृत्रहा वैरिघाती समत्सु सङ्ग्रामेषु सङ्गे योद्धृभिर्वैरिभटैः सङ्गे सति संयोगे सति अभीकेचित् हन्तुं कामयमानेऽपि वैरिणि लोककृत् स्थितिं करोत्येव न तु पालयते। इत्थं बलस्य पूजा, तथा पूजित इन्द्रः। इन्द्रोऽस्माकम् इतरव्यावृत्तये चोदिता प्रेरयिता सम्बोधि बुध्यतां सावधानो भवतु। अन्यकेषां कुत्सितानां वैरिणां धन्वसु अधिश्रित्य वर्त्तमाना ज्याकाः कुत्सितज्याः नभन्तां हिंसन्ताम् आहन्यन्त्वित्यर्थः। एतच्चोभयं कस्मिंश्चिदैन्द्रे कर्म्मणि विनियोज्यम्॥